

JONG VLAANDEREN (1889-'90), veertiendaags studententijdschrift dat gesticht werd door Hubert Langerock, August Vermeylen en Lodewijk de Raet, die als „opstellers” fungeerden.

Het blad, waarvan het eerste nummer op 29 september 1889 verscheen, telde ongeveer negentig abonnees. Het schreef in zijn programma „letterkunde, wetenschap en sociologie”. Van 9 februari 1890 af werd de redactie door Langerock alleen waargenomen, nadat met Vermeylen en De Raet onenigheid was ontstaan over het beheer van het tijdschrift. Op zondag 23 maart 1890 verscheen het dertiende en laatste nummer van het tijdschrift dat in zijn banier voerde: „Een trachten naar het Schoone - Jong ende Stout”.

Jong Vlaanderen was – zoals Vermeylen het noemde – de eerste zwakke manifestatie van een nieuwe geest, die zich later zou uiten in het avant-gardetijdschrift Van Nu en Straks. De titel ervan was ontleend aan het vroegere tijdschrift Jong Vlaanderen, dat van 1881 af verscheen als voortzetting van Het Pennoen (1877-'80). Het tijdschrift Jong Vlaanderen kan gesitueerd worden in het radicale Brusselse flamingantisme, waarvan Lodewijk de Raet, die evenals Vermeylen les had gehad van de Vlaamsgezinde leraar Jan Kleyntjens, een der protagonisten was. Het wilde ook het werk van Rodenbach voortzetten, de dichter die deze kring toen als voorman erkende, en de impressionistische en naturalistische formules die toen opgeld deden, realiseren. Het tijdschrift verdween ten gevolge van een morele en financiële crisis, maar de anti-burgerlijke toon die het tijdschriftje voerde en die geïnspireerd werd door de voorbeelden van Heine en Multatuli, klonk later voort in Ons Tooneel (1890-'91).

LITERATUUR: L. Sourie, *Inleiding tot de Geschiedenis van „Van Nu en Straks”* (1942).

WIM VAN ROOY